

На разходка.

Хубаво и весело е на полето прѣзъ мѣсецъ юний; а най-вече утрина рано, прѣди да изгрѣе слънцето. Росицата, на срѣбърни капчици, блѣщи по трѣвата и дрѣвесата. Близкото поточе тихо шумоли, а зеленитѣ върби и брѣстове се оглеждатъ въ бистрата му кристална вода. Утрениятъ вѣтрецъ едва, едва разклаща клонетѣ на дърветата; а славейчето отъ зори още продължава своята мила и приятна пѣсенъ. Всичко това колко е весело и хубаво!

Милчо и Боянка често обичаха да излизатъ на полето. Най имъ бѣ драго и весело, когато ще отидатъ сутринъ рано, да се разходятъ и набератъ по китка цвѣте. А полето е на близо, твърдѣ наблизо отъ тѣхната къща. По нѣкога тѣ излизаха и съ родителитѣ си, ала често обичаха да ходятъ и сами.

Тамъ тѣ си играяха до насита. . . . Тичаха по меката, зелена трѣвица, отиваха отъ цвѣтъ на цвѣтъ и си избираха най-хубавитѣ цвѣтя. А често пжти тѣ се улавяха за ржцѣ и правяха разни упражнения, които бѣха научили въ училището.

Ето защо Милчо и Боянка сж съ румени и весели лица. Тѣ често дишатъ чистия въздухъ,